

Minden a helyére került

Április 3-a, korai ébredés, majd kócosan rohanok a Szabadkai Magyar Rádióba. Elmondok minden fontos tudnivalót az idei Találkozóról, s szaladok is haza. Néhány falat után már kezdem is a bőröndbe pakolást, mert tisztában vagyok vele, hogy nekem háromszor tovább tart, mint egy átlagos embernek. Pakolásom a ruhákat egyik kupacról a másikra, nőiesen megfogalmazódik bennem, hogy természetesen nincs mit felvennem, be kellett volna iktatnom egy shoppingtúrát. Az általam alkotott káosz közben pittyeg a messenger, csörög a telefon, érkeznek az sms-ek. Semmi baj, nőből vagyok, még megy a multitasking. Ez az állapot eltart egy ideig. Amikor már megvolt a kötelező bőröndre térdelés, a táskák kinkeserves becsukása, csak állok és nézem őket, ahogy a cipzárok egymásba kapaszkodva küzdelmesen, de kitartóan tartják össze egymást.

Gurulunk Temerin felé, várom, hogy megérkezzünk, s azt érzem, minden a helyére került, indulhat a mandula. Na persze, nem jön az olyan könnyen... szaladgálunk, teszünk-veszünk, de nem ám egyedül. Huuunest?! A Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület csapata úgy intézkedik, hogy csak a fejünket kapkodjuk Zsókával, akivel végre mi is egy helyen pattoghatunk. Forognak a kamerák, készülnek az interjúk, én a sokadiknál már teljesen magabiztosan nyilatkozom azt, hogy ma augusztus 3-a van. Na sebjaj, jófej a riporter, újravesszük. Aztán tényleg a helyére kerül minden, nyílik az ajtó s érkezik a közönség. De ennyien? Ennyien! Aggódunk kicsit, de a közönség soraiba új székek kerülnek, sokan pedig úgy döntenek, hogy állni fognak, de nem hagyják ki a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 29. Találkozásának megnyitóját. Mit is mondhatnék? Jó ezt látni! Ekkor érzi csak az ember, hogy mekkora ereje van ennek a közösségnek és ennek a rendezvénynek.

A megnyitó után nyílik a függöny, a színpadon a házigazda, a temerini Jáccunk Trupp csapata. A mindenki által jól ismert Rómeó és Júlia című musicalt nézzük más kiadásban, más megközelítésből, de szeretjük. Szereti

a közönség, szereti a zsűri, mindenki vastapsal jutalmazza a társulat tagjait.

Az előadás után vacsizunk, késő este visszabattyogunk a szállásunkra. Bezuhanok az ágyba, nem kell ringatni. Nyugodtan hajtom a fejem a párnára, megkezdődött a Találkozó... most Rátok szegeződik minden szem-pár. Itt lehetünk mindennap, minden előadást megnézhetünk... ugye milyen jó dolgunk van? Hát gyertek Ti is!

Most szólok gyorsan Zsókámnak, aki a pontosság és a precizitás koronázatlan királynője, hogy megírtam a Besúgót. Azt ígérte, ha kész leszek, elmegyünk kávézni.

No, majd Találkozunk!

Berkó Csuárdity Tamara

Önfeláldozás és szenvedély

Interjú Elek Istvánnal

Az amatőr színjátszás a szenvedély, a kitartás és az önkifejezés művészete. Bár nem hivatásos művészek, minden egyes próbán és előadáson elkötelezetten dolgoznak, hogy a színpadra varázsolják álmaikat. Munkájuk nem csupán szórakoztatás, hanem közösséget formáló, érzelmeket közvetítő élmény, amely mindannyiunk számára gazdagító lehet. A színház iránti szeretetük igazi értéket ad a művészetnek. Ismerjük meg Elek Istvánt, a temerini Jáccunk Trupp lelkes tagját, akinek 2022-ben a temerini szemlén a legjobb férfi epizód-szerepért járó Nagy István-díjat ítélte oda a zsűri az *Éjjeli menedékhely*-ben nyújtott kiváló alakításáért.

– Mikor kezdett el színészkedni?

– Általános iskolás koromban kezdtem el a színjátszást, amikor az osztályfőnököm, Aladics Mária kis színdarabot rendezett a szülők számára. Ebben a darabban már szerepeltem, és később másokban is ugyancsak szerepet kaptam. Utána megismertem Szabó Péter bácsit, aki bevezetett a színház világába. Még a nyolcvanas években, a katonaság előtt, mindössze húszévesen kezdtem el komolyabban foglalkozni amatőr színjátszással, és azóta is elválaszthatatlan része az életemnek. Sokan nem tudják, hogy mennyi munka és energia rejlik ebben. Folyamatos próbák, aprólékos munka és szorgos felkészülés szükséges ahhoz, hogy egy előadás igazán sikeres legyen. Amikor a munkahelyemen megkérdezik, hogy mennyi pénzt keresek ezzel, mindig csak mosolygok. Számomra ez egy olyan hobbi, amelyet szenvedéllyel végzek, és amely nemcsak engem, hanem a közönséget és a közösséget is gazdagítja. Egyszerűen imádom, mintha a véremben lenne.

– Milyen szerepeket kapott fiatalabb korában?

– Fiatalabb koromban többnyire humoros darabokban szerepeltem. Bár főszerepeket ritkán kaptam, a kisebb szerepeket mindig élveztem. Péter bácsinál zenés vígjátékokban játszottam, és mindig egy-egy szórakoztató, vicces karaktert alakítottam. Volt időszak, amikor a színjátszást háttérbe kellett szorítanom a házasság és családalapítás miatt, de később ismét visszatértem a színpadra. Ez akkor történt, amikor Nagy Sándor elhatározta, hogy újraéleszti a színjátszást a Szirmaiban. Elkészítette a *Kormányeltörés* című előadást, de mielőtt a színjátszó szemlén felléptünk volna, szakmai segítséget kért László Sándortól, az újvidéki Művészeti Akadémia tanárától. A következő évben a *Károkatonák még nem jöttek vissza* című darab már teljes egészében Sándor rendezésében valósult meg. Azt hiszem, hogy amióta együtt dolgozunk, érzékelhető a fejlődés. Minden új darabban egyre erősebbek vagyunk, és büszkéek vagyunk arra, hogy már több díjat is nyertünk.

Elek Istvan 2022-ben az *Éjjeli menedékhely* című előadásban

– Az amatőrök a szabadidejüket áldozzák fel a színházért.

– Természetesen nem mindig könnyű, hiszen a próbák rengeteg időt igényelnek, és közben az embernek a magánéletében is vannak teendői, sőt a munkahelyi feladatait is el kell látnia. De amikor az előadás végén azt érzem, hogy mindent beleadtunk, és sikerült megvalósítani a darabot, mély elégedettség és öröm tölt el. Az izgalom természetesen mindig jelen van, de az egészséges lámpalázra úgy érzem, hogy szükség van, mielőtt felmegyünk a színpadra. Mindenki másképp kezeli, de számomra nagyon izgalmas, hogy miként alakul a végeredmény. Az előadás végén pedig elégedetten állok a színpadon, hiszen tudom, hogy mindent megtettünk.

– *Hogyan zajlanak a próbák?*

– A próbák alatt arra törekszünk, hogy minden részlet a helyén legyen. Néha előfordulnak apróbb elakadások, de a rendező mindig ott van, hogy támogasson és útmutatást adjon. Minél többet próbálunk, annál inkább összeáll a darab. Az összhang az, ami végül meghatározza az előadás színvonalát. László Sándor számomra igazi mester. Rengeteget tanultam tőle, és állandóan arra törekszik, hogy a legjobbat hozzuk ki magunkból. Ő igazi profi, aki nemcsak irányít, hanem mindig segít és tanít minket. Ha megfogadjuk a tanácsait, valóban sikeresek lehetünk. Néha megdorgál bennünket, és megköveteli a fegyelmet a próbák ideje alatt, de azt hiszem, hogy éppen ez segít abban, hogy valóban jó előadást hozzunk létre. A próbák során kialakult kötelék és az összhang különösen fontos, és mivel már évek óta együtt dolgozunk, nem csupán a régi tagok, de az újak is gyorsan beilleszkednek. Jó érzés, hogy mindenki segít a másinak, és hogy egy igazán összetartó közösséget alkotunk.

– *Ha jól tudom a Jáccunk Truppnál nincs súgó.*

– Igen, valóban nincs külső segítség, ha elakadunk, ezért a szöveg ismerete rendkívül fontos, minden mondatot alaposan meg kell jegyezni. Az én esetemben olykor vannak hiányosságok e tekintetben, de rengeteget gyakorlok otthon. Megesett, hogy a vejemtől meg is kérdezték, hogy „Kivel beszélget apósod?”. A rendező precízen időzíti a próbákat, és ha valami nem pontosan akkor történik, amikor kellene, azt már hibaként könyveli el. Ha az

előadás másfél órás, akkor az nem lehet sem több, sem kevesebb. Bár időnként előfordulnak rögtönzött jelenetek, a legfontosabb, hogy tisztában legyünk a szöveggel, és biztosak legyünk abban, hogy minden szavunk és mozdulatunk a helyén van. A rendező tudja, hogy melyik szereplő milyen karaktert tud jól alakítani, és ennek megfelelően osztja ki a szerepeket. Nincs helye vitának, mert mindenki elfogadja a döntéseit.

– *Manapság milyen karaktereket jelenít meg?*

– Az elmúlt években különböző szerepeket alakítottam. Jelenleg papot játszom a *Rómeó és Júlia* című előadásban, de voltam már városelnök is a *Tyúklétra, avagy mi csorog a nyakunkba* című darabban. Az idő múlásával a szerepeim is a koromhoz illőek lettek, és sosem vállalom olyan karaktereket, amelyek nem illenek hozzám, mint például Rómeó.

– *Feltételezem, hogy látjuk még a színpadon.*

– Bízom benne, hogy még sokáig lesz lehetőségem színpadra lépni, ha az egészség és az erő nem szab gátat ennek. A mostani szemle is hatalmas löket számunkra, és hiszem, hogy a közönség számára is, hiszen olyan előadásokat nézhetnek meg, amelyek igazán szórakoztatóak. A társulatunk számára pedig remek lehetőség, hogy fejlődjünk, és más települések amatőr csoportjaival mérjük össze tehetségünket. Az ilyen események versenyszellemre ösztönöznek minket és arra, hogy még jobbak legyünk.

Ádám Csilla

Elek István *Tyúklétra, avagy mi csorog a nyakunkba* című darabban a 2021-es szemlén

Egy véletlen belépő

Göz László története a temerini színjátszásban

Harminckét évvel ezelőtt videófelvételt indult készíteni a temerini színjátszók bemutatójára. Kézi kameráját szorongatva izgatottan közelített az épülethez. Kinyitotta a fáradtan nyikorgó természetes ajtót, és magába szippantotta a színház olajos illatát. Ekkor még nem gondolta, hogy ez volt a belépője a temerini amatőr színjátszók bűvkörébe. Ő Göz László, akit a véletlen küldött a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesületbe. Azóta énekesként, színészként láthatta a közönség, de szervező és rendező is volt már. Most pedig egy időutazáson vezet végig bennünket, és azt is felfedi, hogy már kisfiúként ott volt benne a szórakoztatás utáni vágy.

– Tizenegy éves voltam, amikor édesanyámmal elmentünk megnézni egy karácsonyi kabarét a temerini színházba – *pörgeti vissza az idő kerekét beszélgetőtársunk.* – Nemcsak azért volt különleges nekem az élmény, mert korábban nem vezettek a szüleim színházba, hanem azért is, mert a vidám jelenetek nagy hatással voltak rám. A sok poén, az énekesek, az elhangzott zeneszámok elindították bennem az érzést, hogy egyszer szeretném én is a színpadon állva megtapasztalni a közönség szeretetét, amelyet akkor még a nézők sorából jó magam is hosszú percekig zúgó tapsal igyekeztem kifejezni. Ha jól belegondolok, a színészet iránt való érdeklődésem is egészen korán megjelent. Naphosszakat játszadoztunk az utcán a pajtásaimmal, akiket előszeretettel szórakoztattam viccekkel mesélve, Hofi Géza kabaréit vagy a híradós bemondókat utánozva. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a többiek már a hasukat fogják a nevetéstől. Így hát tovább produkáltam magam. A Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesülettel való első közvetlen emlékem viszont egy véletlennek köszönhető. 1993-ban felkértek, hogy készítsék videófelvételt a Szexbogyó című háromfelvonásos vígjátékról, amit akkor mutatott be a színészcsapat Szabó Péter bácsi rendezésében. Ekkor ismertem meg közelebbről az amatőr színészek társulatát és Péter bácsit is, aki akkor már negyven éve volt a rendező, a szervező és a mindenes a színházban. Megtetszett a légkör, a hangulat, néhány régi ismerős is akadt a társaságban, így hát ott ragadtam. Rövidesen az első színpadi szereplésemre is sor került. A második Tini és Ifjúsági Táncdalénekes Vetélkedőn álltam először a közönség elé. A versenyzésre a nagynéném beszélt rá, aki akkoriban a színház klubjában dolgozott. Tudta rólam, hogy a zene nagyon közel áll hozzám, és azt is, hogy vágyakozom a színpadra, ezért úgyszólván ultimátumot adott – Nincs mese! Fel kell lépned! – mondta, és ezzel sarokba szorított. Bevallom, hogy azért akkora bátorságom nem volt, hogy egyedül birkózzak meg

a lámpalázzal. Hamar kerestem is magam mellé egy társat. Az osztálytársnőmmel közösen énekeltünk egy duettet a versenyen. Kétszer is visszatapsoltak bennünket a színpadra. Hatalmas élmény volt megtörni a jeget, és a mai napig szép emlék az első színpadi fellépésem. Ezt követően néhány éven keresztül rendszeres versenyzője voltam a vetélkedőknek.

– *Itt indult el az énekesi karriered. Erre később visszatérünk. De mi van a színészettel?*

– Az már magától jött. Ha már a Szirmaiban voltam, gondoltam miért ne próbálhatnám ki a színészetet. Péter bácsi biztatott, és lehetőséget is adott. Kisebbségi jelenetekben kaptam szerepeket. Akkoriban rendszeresen szerveztünk karácsony és húsvét alkalmával kabaréesteket. Ezekben szerepeltem én is. Nagy segítség volt számunkra, hogy a 3+2 együttes több alkalommal is vállalta a zenei kíséretet ezeken az esteken. Az akkori amatőr énekesek (köztük én is) sokat köszönhetnek nekik. Korszerű hangosítással rendelkeztek, jó hangzást biztosítottak és némi útba igazítással is szolgáltak. A többit egyedül oldottuk meg. A zenés tévéműsorokból merítettünk ötleteket. Ezt ma már elképzelni is nehéz, de az internet és a technika vívmányai nélkül találtuk fel magunkat. A műsorokban jutott hely a táncdaloknak, vidám jeleneteknek, néptáncos összeállításoknak, de még a modern táncoknak is. Valamennyien tehetséges amatőrök voltunk, rendkívül lelkesek, élveztük a közös munkát és nem mellékes az sem, hogy nagy létszámú csapat voltunk. A szerepek mellett szívesen szavaltam egy-egy ünnepi műsorban, de a Mikulás szerepét is örömmel vállaltam, ha kellett. Szabó Péter bácsi egyik utolsó rendezése hozta el az első komolyabb szerepemet. A *Lila Villa titka* című háromfelvonásos darab egyik jelentősebb szerepét nekem szánta. Egy horgászt alakítottam az előadásban. Nagyon élveztem a próbafolyamatokat és örültem annak, hogy a rendező megbízott bennem.

– A kabarékon kívül készült teljes estét betöltő darab is később a temeriniek részéről.

– Igen, a vezetőség szeretne volna, ha a temeriniek eljuthatnának a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozó-jára, ezért az egyesület felkérte Hernyák György rendezőt, hogy készítsen el velünk egy megfelelő előadást. Slawomir Mrozek: *A nyílt tengeren* című darabra esett a választása. Öten játszottunk benne, és én kaptam a főszerepet. Hivatásos színházakhoz hasonlóan láttunk neki a munkának. Négy héten át megszakítás nélkül mindennap órákig próbáltunk. Hernyáktól sokat tanult a csapat, és neki köszönhetően a temerini színjátszás ismét visszakерült a köztudatba. Az előadással eljutottunk a szemlére is, amit abban az évben Kisoroszon rendeztek meg. Hatalmas siker volt mindannyiunk számára, hogy hazahozhattuk a legjobb előadásért járó címet és mellette még két másik díjat is. A legjobb férfi mellékszereplőnek járó elismerést is a mi színészünk kapta, az én alakításomat pedig a legjobb férfi főszereplőnek járó díjjal jutalmazták. A szemlén aratott siker hatására fordulópont következett az életemben. Még abban az évben felvételt nyertem az Újvidéki Színművészeti Akadémiára, Fischer Várady Hajnalka osztályába. Komolyabb mederbe terelődött a színészi pályafutásom, és egy ideig az egyesületre is kevés időm jutott.

– *Rendezői oldalon is kipróbáltad magad, valamint titkári pozíciót is vállaltál az egyesületben.*

– Az ezredfordulót egy csendesebb időszak jellemezte a színházban. A színjátszás szinte teljesen megszűnt. Rendezője és szervezője sem volt az egyesületnek. Három éven keresztül ezt az ürt igyekeztem pótolni azzal, hogy felvállaltam a karácsonyi kabarék összeállítását, szervezését és a vidám jelenetek rendezését. Időközben két nőtaestet is szerveztem és a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület fennállásának 50. évfordulója alkalmából egy nosztalgikus rendezvényt is sikerült tető alá hoznom. Ez utóbbi hatalmas munka volt, de nagyon megérte, és most is büszke vagyok rá. Színpadra léptek azok az egykori amatőr színészek, akiket éveken át nem látott a közönség, de az énekesek közül

Göz László balról a *Nyílt tengeren* című előadásban színész társaival

is többen újból mikrofont ragadtak. Egy színvonalas és színes eseménnyel ajándékoztuk meg a nagyerdeműt. Ahogy haladtak előre az évek, egyre nagyobb teret hódított az internet és a technika, ami újabb kihívásokat, félelmet gördített a színészcsapat elé. Attól tartottunk, hogy az internet miatt teljesen elveszítjük a közönséget és a színjátszás iránti érdeklődést. Egyre nagyobb szükségét éreztük a színészcsapat frissítésének. Akkoriban titkár voltam az egyesületben, és az elnökségi tagokkal úgy határoztunk, hogy meghirdetünk egy tagtoborzót. Nagy megkönnyebbülés volt valamennyiünk számára, hogy rövid időn belül összeállt egy húszfős általános iskolásokból álló csapat. Faragó Edit színésznővel közösen vállaltuk a csoport vezetését. A fiatalokkal bemutattuk a *Légy jó mindhalálig* című darabot, de Arany János balladáiból is készült egy előadás. A magyarkanizsai Weis Zoltán rendező is dolgozott a csapattal, akinek Törteli Lászlóval közösen segédrendezőként segítettük a munkáját. Az idősebb amatőrök is bekapcsolódtak a folyamatba, és elkészült a *Ki az úr a háznál* című vígjáték. Később ismét egy nagyobb fába vágtuk a fejszét. Törteli László rendezésében, aki mellett szintén sokat segítettem, bemutatásra került George Orwell: *Állatfarm* című darabja. Ebben az előadásban szintén együtt dolgoztak a fiatalok és az idősek. Több hónap után tartó próbafolyamat után ismét egy sikeres bemutatót ünnepelhetett a társulat.

– *Akkor kanyarodjunk vissza a zenéhez. A Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület egyik*

legnagyobb rendezvénye a Tini Fesztivál, aminek a megvalósítását évtizedeken át segítette.

– Ahogy már említettem, a második fesztiválon versenyeztem először, ami után még kétszer ragadtam mikrofont. A továbbiakban tíz éven keresztül a műsorvezető szerepét vállaltam a fesztiválon. Végigkísértem a folyamatot, ahogyan a rendezvény kinőtte a színháztermet és egyre nagyobb teret hódított mind a vajdasági tehetségek, mind a közönség körében. Közben folyamatosan fejlődött a fesztivál. Változott a színpadi díszlet, az Újvidéki Rádió és Televízió élőben sugározta a műsort, megjelentek a magyarországi sztárvendégek, és egyre korszerűbb lett a műszaki háttér is. Szinte egyé váltam a folyamattal. Segítettem a szervezést és a versenyző énekesekkel is foglalkoztam. A saját tapasztalataim mellett megpróbáltam átadni nekik azt is, amit az előadásmódról tanultam az akadémián. Több mint harminc fiatal énekes fordult hozzám, akiket igyekeztem megtanítani arra, hogy őszinték legyenek a színpadon, és szívvel, lélekkel adják át a produkciójuk üzenetét a közönségnek. Büszke vagyok arra, hogy sokan közülük továbbra is a zenei pályán maradtak. Azt gondolom, hogy bátran jelenthetjük ki azt, hogy a fesztivál egy érték, amelyre szüksége van Vajdaságnak, hiszen az ország egyetlen magyar nyelvű könnyűzenei vetélkedőjéről beszélünk.

– Mindezek mellett a Szimpla Trió oszlopos tagjaként is ismer a közönség.

– Több mint két évtizede már, hogy Mónikával és Csabával együtt zenélünk. Vajdaság számos településén megfordultunk, de Magyarországon és Németországban is szórakoztattuk már a közönséget. Elsősorban lakodalmakban és különböző ünnepségeken zenélünk, amit ugyanolyan hittel, átéléssel kell művelni, mint a színészi alakítást. A kulcs, véleményem szerint ebben az esetben is a hi-telesség, és igyekszem e szerint dolgozni.

– Három évvel ezelőtt te is végigkísérted a szemle előadásait Temerinben. Milyennek láttad a rendezvényt, mit vársz az ideitől?

– Változatosnak. Minden korosztály megtalálhatta a magának tetsző darabot. Lehetetlen küldetés mindenki igényének megfelelni, ahogyan az is, hogy minden előadás kifogástalanra sikerüljön, de nagyon jó élmény volt. Van azonban valami, aminek különösen örültem. Csaknem minden előadásra telt házunk volt. A temeriniek visszatértek a színházba, és ezt jó volt megtapasztalni. Van és lesz is jövője a közsínházi szórakozásnak, ezért kíváncsian várom az idei szemle előadásait – zárta gondolatait Gőz László.

Tóth Dianna

Gőz László és Faragó Edit az új csapattal 2007-ben

1995. március 14. , kedd

Jubilál a temerini amatőr színtársulat

Az idén őszre lesz negyven esztendeje, hogy megalakult a művelődési egyesület – Védnőkök segítségével jelentős számú előadást sikerült megszervezni

Jubileumi évébe lépett a temerini Szirmai Károly Művelődési Egyesület. Az idén lesz ugyanis negyven esztendeje, hogy az egyesület megalakult, az ünnepséget pedig őszre tervezik.

A mostoha körülmények ellenére, melyek, valljuk meg, voltak jóval könyörtelenebbek is, mint napjainkban, az egyesület szerteágazó tevékenységet fejt ki. Az elmúlt esztendőben 39 előadást, vendégszereplést szerveztek, és az idei program sem ígérkezik szerényebbnek a tavalyinál. Az elmúlt hétvégeken ugyanis rendre történt „valami”, az elmúlt hétvégén például itt tartották a **Csizmás kandúr** bemutatóját a **Szent Genéziusz** társulat előadásában, 19-én pedig a szenttamási **Arany János Művelődési Egyesület** lép fel a **Játék a sötétben** előadással. A helybeli színtársulat máris készül a húsvéti kabaréra, és így tovább.

Szabó Péter, a színtársulat rendezője, mozgatója szerint tavaly az egyesület tagsága közül talán a színjátszók voltak a legtevékenyebbek. A Szexbogyó és a Három mennyaszony című vígjátékokkal nemcsak Temerinben aratott sikert az egyesület, hanem Muzslyán, Kikindán, Zomborban (mindkét előadással), valamint egy-egy vendégszerepléssel Becskereken, Szabadkán, Török-

becsén, Zentán, Becsén és Szenttamáson is bemutatkozott. A helyben megtartott előadásoknak 7283 nézője volt.

Ugyanakkor Temerinben is több vidéki színházat, egyesületet fogadtak. Két hivatásos színház, így az Újvidéki Színház magyar nyelvű előadással, míg a becskerekai Toša Jovanović társulata szerb nyelvű előadással vendégszerepelt. A Szent Genéziusz színesztársulat a becsei és a zombori színjátszók kétszer léptek fel a temerini színpadon. A muzslyai, kikindai, szabadkai társulat és a pécsi egyházi főiskola is bemutatkozott egy-egy fellépéssel. Temerinben tartották meg a becsei KMV népzenei, népdal- és népitánc-vetélkedőjét, valamint a III. Tini Táncdalversenyt.

Bőven lenne még felsorolnivaló, hiszen a táncsoport tevékenységéről még csak nem is szoltunk. Annyi azonban bizonyos, hogy a védnőkök: az Első Helyi Közösség, a közösségi művelődési alap, a Petőfi Mezőgazdasági Birtok, Szakács György magánvendéglős, a Čenejfarm és még több magánszemély nélkül az utóbbi években sem boldogult volna az egyesület, és nyilván az idén sem tudná megvalósítani elképzeléseit.

N-a

„A pénz egy álom, a család a valóság”

Két ember a színpadon, sokak története mögötte

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház Spiró György Prah című kétszereplős darabját mutatta be a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján, amelyben a pénz és a család örök dilemmája került a középpontba. Az előadás nemcsak témájában, de formájában is különleges: sokan magukra ismerhetnek benne.

A történet fő kérdése, hogy egy váratlan pénznyeremény miként változtatja meg egy házaspár életét, és valóban boldogabbá teheti-e őket. Az előadást, amely ezt a kérdést járja körül, **Jenovay Lajos** rendezte.

„Azért ezt a darabot választottam, mert szerintem nagyon aktuális és mindig időszerről szól: a pénzről. Arról, hogyan élünk hónapról hónapra, hogyan osztjuk be a fizetést, és hogyan hat mindez a családokra” – mondta a darab rendezője, aki maga is az egyik főszereplőt alakítja.

A darab Spiró György szövegére épül, ám a rendezői koncepció egyáltalán nem távoli, elvont megközelítésből indult ki.

„Minél természetesebb, élethűbb megvalósításra törekedtem. Arra, hogy a mai ember szemszögéből, a mindennapok valóságából szólaljon meg a szöveg. Van benne humor is – néha olyan, ami belénk is hasít. De épp ettől működik: a groteszk és az igazság kéz a kézben jár benne.”

Jenovay Lajos szerint a darab legfontosabb üzenete az, hogy bár a pénz lehetőségeket teremt, mégsem helyettesítheti az emberi kapcsolatokat.

„A pénz egy álom, amelybe ringathatjuk magunkat, de végül rájövünk, hogy a család melege és a szeretet sokkal értékesebb.”

A színpadon egy házaspárt kell hitelesen megformálni, de a rendező és **Rontó Márta** már évek óta együtt dolgoznak, így az összhang természetes volt.

„A próbafolyamat viszonylag gyorsan és zökkenőmentesen zaj-

lott. Két szereplő esetében könnyebb egyeztetni az időpontokat, még akkor is, ha mindenkinek van munkahelye, családjá. Körülbelül másfél-két hónap alatt állt össze az előadás.”

Külön érdekesség, hogy a darabot élő zenei aláfestés kíséri. Egy hegedű, amely nemcsak hangulatot teremt, hanem személyes szálát is hozzáad az előadáshoz.

„A hegedűn **Rontó Kata** játszik, aki a feleséget alakító színésznő lánya. Így valóban családi hangulat uralkodik nem csupán a színpadon, de a színpad mögött is.”

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának egyik legfontosabb szerepe, hogy összehozza a különböző amatőr társulatokat, és lehetőséget ad a szakmai visszajelzésre.

„Nem pénzért dolgozunk, hanem azért, hogy bemutathassuk, mit hoztunk létre, és hogy kapcsolatot tartsunk más amatőr színjátszókkal” – mondta el Jenovay.

A kétszereplős darab egy másfél órás figyelempróbát is jelent a nézők számára, de a rendező tapasztalatai szerint a közönséget sikerült lekötni.

„Számos pozitív visszajelzést kaptunk, de egy különösen emlékezetes maradt számomra: az egyik előadás után egy kisfiú odajött hozzánk, és azt mondta: »Mintha anyut és aput hallottam volna.« Ez anyyira őszinte és megható volt, hogy biztosak lehetünk benne: átment az üzenet.”

De mi is ez az üzenet?

„A pénz egy álom, ami- ben az ember ringatja magát – hogy majd, ha sok lesz, megvalósít ezt-azt. De a végén rájön, hogy a család melege és a sze-

retet az, ami kézzelfoghatóbb, és ami igazán betölti az embert” – hangsúlyozta a rendező.

A feleséget alakító Rontó Márta is hasonlóan látja:

„Számomra nagyon egyszerűen az az üzenet, hogy nem minden a pénz. Ezt minden néző másképp szűri le magának, de az alapgondolat mindenkiben megmarad.”

A női főszereplő elmondása szerint ez volt pályafutása egyik legnehezebb szövege.

„Azt gondoltam magamról, hogy könnyen tanulok szöveget, de ez most egyáltalán nem volt egyszerű. Nekem a legnagyobb kihívás egyértelműen ez volt. Egy másfél órás előadás során végig koncentrálni kell, nincs pihenő, nincs idő hibázni” – mondta a színésznő, majd nevetve hozzátette: „Ha egy szóval kellene válaszolnom arra, hogy mennyire megterhelő, akkor azt mondanám: nagyon.”

Márta szerint a karaktere rendkívül hétköznapi, ezáltal könnyen átélhető a nézők számára.

„Egy egyszerű, mindennapi nőt alakítok, aki a darab során különböző érzelmi hullámokon megy keresztül. Ezek a helyzetek azonban mind olyanok, amelyeket mindenki megtapasztalhatott már a saját életében.”

A darabot már több helyszínen bemutatták, és a közönség minden alkalommal pozitívan fogadta.

„Az emberek azért érezték közel magukhoz ezt a történetet, mert élethű.”

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója nemcsak az előadásokról szól, hanem a közösségépítésről is.

„Itt most összegyűlik a vajdasági amatőr színjátszás színe-java. Ez egy rendkívüli alkalom mindazok számára, akiket érdekel ez a világ, hiszen lehetőségük van megnézni, hol tartunk most az amatőr színjátszás terén” – mondta Rontó Márta.

Móricz Éva

Ma a Találkozó színpadán

Hosszú színházi délután haladóknak

Mi süllhet ki egy rég nem látott ismerős, egy lelkes újonc és egy pályakezdő, de máris közösségteremtő találkozásából? A mai nap után már magabiztosan válaszolhatunk erre a kérdésre. A Mosoly Amatőr Színjátszó Csoportot 2019 óta nem láttuk a Találkozón, ellenben a csonoplyai együttes tavaly a lelkesedésével mindenkit levett a lábáról. Zentáról is érkeznek ma; igaz, már 20 éve koptatják a deszkákat, de a Találkozón először lépnek fel. Reméljük, a kezdők szerencsésével vetik bele magukat a színes forgatagba.

József Attila Művelődési Egyesület, Szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport

A szilágyi József Attila Művelődési Egyesület Mosoly Amatőr Színjátszó Csoportja immár 14 éve áll fenn. A csoportvezető, egyben rendező tizenötödik esztendeje Francia Gyólai Klára, aki maga is számos darabban lépett színpadra, mielőtt átvette volna a csapat irányítását. A társaság jelenlegi létszáma 20 főre tehető, szilágyi középiskolásokból és egyetemistákból áll. A társulat minden évben fellép a szilágyi Vidám esten, amely a falu évtizedes hagyományává nőtte ki magát. Emellett rendszeresen részt vesznek a telente megtartott Négyesfogaton, amely Nyugat-Bácska négy magyar kultúregyesületének, Kupuszinának, Doroszlónak, Gombosnak és Szilágyinak az egységes, szórakoztató műsora, amely mindegyik településen bemutatásra kerül. 2010-ben Szilágyi adott otthont a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók találkozójának. Számos díjban, elismerésben részesültek színjátszói az elmúlt években.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2002 – A csoport közönségdíjban részesült
2008 – Garay Béla-díjat ítéltek oda Fábri Péter: Lipótváros alsó című előadás színreviteléért

2008 – Nagy István-díjat vitt haza Pásztor Zdravko a legjobb férfi mellékszereplő, Vay Béla szerepének megformálásáért

2009 – Pataki László-díjban részesült a csoport Lénárd Róbert Dagasztók című előadásáért

2010 – A legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjat Pásztor Zdravkónak ítélte oda a zsűri Richard szerepéért Ray Cooney A miniszter félrelép című előadásban

2010 – A Nagy István-díjat a zsűri Budacs Zoltánnak ítélte oda George szerepéért

2019 – A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjjal jutalmazta a szilágyi társulatot

Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport bemutatja:

Illyés Gyula: Tűvé-tevők (70')

Vígjáték

Rendező: Francia Gyólai Klára

Súgók: Bársony Zsóka, Véman Henrietta

Technikai támogatás és zene: Bársony Adorján

Díszlet: Dudás Róbert

Szereplők:

Gazda – Francia Fábián

Gazdáné – Rizsányi Réka

Menyasszony – Havár Maja

Vargalegény – Francia Balázs

Örömanya – Francia Anna

Örömapa – Surján Csongor

Vőlegény – Vince László

Szolgálo – Antalovics Krisztián

Kis szolgálo – Dudás Kevin

Vénasszony – Surján Csenge

Násznagy – Nagy Leontina

1. Vőfély – Rizsányi Csaba

2. Vőfély – Kanyó Áron

Násznép: Varga Szilvia, Kanyó Surján Csilla,

Surján Csaba, Ódri Antonetta

Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezete, Zenta

Szervezetük már csaknem két évtizede próbál mesejátékokat előadni, amelyben a szervezet minden fiatalja szerepet kap a képességeihez mérten. Évente két előadást készítenek,

az egyiket anyák napjára, a másikat a fogyatékosokkal élő emberek világnapjára. Ezekkel az előadásokkal városuk színházában lépnek fel, ám az utóbbi 3-4 évben az általános iskolákban és az idősek napközijében is előadták mesejátékaikat. Talán a legsikeresebb előadásai A ruha, A néma hercegnő és a Szerencsés Jankó. A ruha című előadásukkal részt vettek Kúlán, az értelmi fogyatékosok számára megrendezett színjátszó fesztiválon, ahol nagy sikert arattak.

Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezete bemutatja:

Lázár Ervin-Csontos Bata Márta: *A csodapatika* (60')
Mesejáték

Rendezte: Csontos Bata Márta
Ének, zene és díszletterv: Ivković Tuza Valentina

Tánc és díszletterv: Engi Beatrix
Technikai munkatárs: Csontos Károly

Szereplők:

Mesélő 1 – Berta Levente
Mesélő 2 – Ágoston Endre
Mesélő 3 – Szabó András
Csodapatikus – Ágoston Ferenc
Patikus felesége – Varga Bettina
Patikussegéd 1 – Csontos Gergely
Patikussegéd 2 – Matović Emese
Vásárló 1 – Kolompár Vanesa
Vásárló 2 – Ádám Nikoletta
Vásárló 3 – Galsa Edit
Vásárló 4 – Andruskó Hajnalka
Polgár 1 – Szabó Norbert
Polgár 2 – Anus Anita
Polgár 3 – Burány Béla
Polgár 4 – Putica Daniella
Polgár 5 – Stojanovski Svetlana
Polgár 6 – Katona Zorislav
Polgár 7 – Molnár Gabor Viktor
Polgár 8 – Szabó Szilvia

Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja, Csonoplya

Csapatuk tavaly mutatkozott be először a Találkozózn, Hámori István Péter Azt mondták, a villa üres című darabjával, ami hatalmas és felejthetetlen élmény volt számukra. A zsűri közösségteremtő tevékenységükért Garay Béla-díjjal tüntette ki őket, sőt, csoportos belépőt is nyertek a Szabadkai Népszínház társulatának egyik előadására. Mindez olyan lendületet és lelkesedést adott a csapatnak, hogy a plébános úr szervezésével öt településen is előadták a darabot. A csapat kis családdá formálódott, sok közös színház-, koncert- és mozilátogatás, csapatépítő utazás és szórakozás pillanatai került a tarisznájukba. Szeptembertől két új taggal bővült a csapatuk. Novemberben részt vettek a Totya-szemlén Nagykikindán, Karinthy Frigyes Teknősbéka című darabjával, majd decemberben jótékonyági estet szerveztek falucskájukban, ahol mindkét darabot bemutatták a nagyerdeműnek. Nincs megállás. Készülj, Temerin!

A társulat eddigi díja a Találkozózn:

2024 – A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjjal tüntette ki a csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportját

Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja bemutatja:

Ladislav Smoček: *Dr. Burke különös délutánja* (90')
Kendőzött komédia

Rendezte: Bosnyák Annamária
Rendezőasszisztens, sugó: ft. Hajdú László

Szereplők:

Outechova – Ádám Mónika
Svatava – Bosnyák Adél
Burke – Gardil Roland
Tichy – Koberszki László
Václav – Bodonyi Dávid

Élő hegedűszó és por

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház, Spiró György *Prah* című drámája előadásának zsűrizése

Ki nem álmódzott már arról, hogy mit kezdene a lottófőnyereménnyel? Az előadás is ezzel a gondolattal zsonglörködik abszurdításig, egy házaspár szemüvegén keresztül. A társulat nagy fába vágta a fejszét, amikor egy kétszereplős darab színrevitele mellett döntött. A nyolcvanperces előadást a nézősereg végig osztatlan figyelemmel követte és reagált annak történéseire.

Szabó Regina indítja az értékelést. „Nehéz, igényes művet hoztatok. Amennyire abszurd és túlzó, annál inkább emberi és valós problémákkal foglalkozik. A nyeremény lehetőségével, mindenről lehull a lepel, egyszercsak a felszínre tör, ami e között a két ember között felhalmozódott az évek alatt. Az előadás tétje nagyon fontos. Kérdések merültek fel bennem: mennyire jó most a kettejük viszonya, vajon milyenek ők együtt? Mi volt eddig a házasságukban, mit éltek meg, min vannak már esetleg túl, mik a valós problémák?”

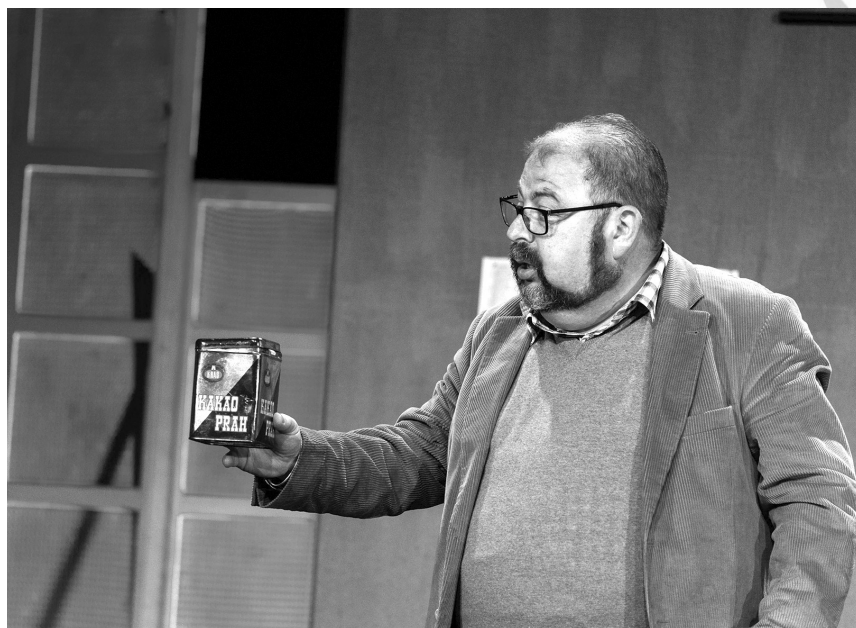
Majd a játéktípus finomságának fontosságára tért ki. „Akkor szép egy jelenet, amikor emberien van megfogalmazva, egyszerűen van közölve, mint például amikor a gyerekeikről beszélnek a karakterek. Amikor tényleg egymáshoz, egymással, egymás szemébe nézve beszélnek. Kétszereplős darab, ezért nagyon nehéz fenntartani a figyelmet végig. Amikor a színészek figyelnek egymásra, akkor az a nézőt is behúzza a figyelésbe. Alkalmazzák minél többször, mert ez a jó út” – biztatja a játékosokat. „Fontos lenne viszont a fokozást, a fokozatos-ságot tudatosan alkalmazni, ez nem mindig működött jól. Melyik téma, melyik probléma milyen fokozatú?” A darab legelejével kapcsolatban javasolta a következő kérdések eldöntését: vajon mekkora a férj öröme, mit él meg közben, és hogy miért titkolja ezt a látszólag jó hírt?

Ezután **Rontó Márta** (a nő szerepében) jelenlétét dicséri. „Tetszik ahogy vívódik magában az asszony. Szép, amikor ki van tartva a csend, s abból jut

eszébe valami. Szép az is, amikor két állapotból ingázik: örülök, vagy nem örülök a nyereménynek, de miért nem örülök neki? Bensőségesség megteremtése nagyon fontos, egyébként is, de ebben a darabban különösképp. Erre az a megoldás, hogy figyelek a másikra, belőle építkezni, arra reagálni, rákontrázni, abból örülni, miatta felidegesedni.”

Közben egy kis beszélgetés indul az alkotókkal; az előadás születése, játszásnak sűrűsége felől érdeklődik a zsűri. 2024 márciusában volt a bemutatójuk, azóta ez a hetedik előadás, és november óta nem játszották – tudjuk meg a társulattól. Ez a magyarázat a szövegtudásbeli problémákra.

Regina folytatja gondolataival a zene választásról (Hegedűs a háztetőn fő motívum – a szerk.), illetve a fényváltás dramaturgiai funkciójáról kérdezi a rendezőt, és egyben a férj szerepét játsszó **Jenovay Lajost**. „A zeneválasztás az magától értetődő volt, hiszen a karakterek is arról álmódznak, hogy mi lenne, ha gazdagok lennének. A fényváltások pedig akkor történnek, amikor valami fordulóponthoz érkeznek: először amikor ereklivé válik a doboz, amiben a nyertes szelvényt rejtik, majd az öröm, amikor meggyőzőm a feleségem, később a lehetőségekkel való eljátszás, vagyis a pánik rész, és végezetül a döntésnél, hogy elégetik a cédulát. Ekkor vannak fényváltások” – válaszolja.

„Ezek nagyon jók, de ennek a színészen is meg kell jelennie. Ha jön egy változás, jelen esetben fényben, akkor a színész nem lehet ugyanabban az állapotban, amiben az előző, fényváltás előtti pillanatban volt” – reagál Regina, majd **Góli Kornélia** veszi át a szót, és a zene használatára, zenei váltásokra reflektál: „ezzel nagyon jól tudtok játszani, szinte előre lehet vetíteni, hogy na akkor most megint valakinek valamivel baja lesz! Így ha csak két hang szólal meg, én már tudni fogom, hogy itt lesz valami!

Próbáljátok meg olyan elementárisan beépíteni az előadásba, hogy ez kikacsintás legyen a nézők felé, ne csak töltelék maradjon”. Majd fényváltásokkal folytatta: „szívesen nézném az arcotokat, hogy merre mentek tovább, mit vált ki belőletek a másik. Nem igazán szerettem a sötéteket, mert pont az érdekelne, amit kikapartatok” – bátorítja őket, hogy a váltások, változások, például a nyertes szelvényt tartalmazó doboz rakosgatása a ház különböző részeiben, a játék része legyen, ne sötétben történjenek.

„A darab szerkezete rendkívül összetett, kiben milyen gondolat születik meg? Párkapcsolat, ősök, múlt, gyerekevelés és minden téma felvonul előttünk. Hiányolom a két ember tizenkilenc együtt töltött évének bemutatását, kell bele a keserű humor, kis nevetgélés, közös öröm, összekacsintás, mert aztán ebből nagyobbbat csattan a másik hibáztatása. Néhol elrepülhetne a történet, hogy a következő pillanatban jobban zuhanjunk! Alapvető emberi tulajdonságok garmada jön elénk, amihez nagyon hasznos a szünet. Amikor két ember csak nézi egymást, az nagyon izgalmas és sokatmondó tud lenni. Szünetet használjátok jobban és többet! Gyanús a másik, mit kezdjek a másikkal-pillanatok például. Segít, hogy rákészüljünk a következő etapra. Az előadás vége is kurtán-furcsán történik. Bízatok benne, hogy a néző bírja nézni, ne féljete ha lassú, hogy lassan ég a szelvény, lassan ér véget az előadás. Szeretném, és ki is élvezném azt a pillanatot, hiszen én, a néző mentem veletek és a végén kell a pillanat, a megoldás kitartása.”

Ezt követően a felesleges színpadi mozgásra hívta fel a figyelmet. „Fontos eldönteni a mozgások mögötti konkrét szándékot, konk-

rét példaként kiemelve a krosszékhez azért lép oda az egyik szereplő, mert mindig abban ült az apja, vagy azért közelíti meg egyik karakter a másikat, mert az a közlési szándéka, hogy ne haragudj! Ezzel együtt, a mozgás nélküliség is fontos, amikor két ember ül és beszél egymással szemben az nagyon erős tud lenni!” A pótcselekményeket viszont hiányolja: „általában nem szoktam szeretni, de most azt éreztem, ide most beleférne! Ez a nem szokványos történés (lottófőnyeremény), egy teljesen szokványos hétköznapi történet, amikor egy házaspár a konyhában ebédet készít. Elnéznék benne több matatót”. Erre a javaslatra később Regina is visszacsatol, kiegészítve azzal az ötlettel, hogy szívesen venné azt is, ha valóban megfőne a krumplileves a végére. A hétköznapi keveredése a lottónyereménnyel, nagyon jó diszharmoniót teremt.

Mezei Kinga gratulációval indította az értékelést. „Nyolcvan percig fenntartani a figyelmet, nagyon nehéz! Még hivatásos színházban, hivatásos színészeknek is embert próbáló! Jól áll nektek színpad, jó karakterek vagytok! Amiket elmondunk, csak kiegészítésként, segítő szándékkal tesszük!” Majd a visszatérő zenei betétre tért rá, amit **Rontó Kata** játszott élőben hegedűn. „Én értettem, hogy miért a Ha én gazdag lennék... zenét hozzatok be, de ha egy ennyire ismert zenét választotok, vigyázzatok arra, hogy ne kapcsoljon be a nézőben valamit, ami félreviszi a darab gondolatosságát. Ezzel a dallal kezdeni nagy bátorság, mert nem tudom mit nézek, de énekelek egy dalfoszlányt, bejön egy történet, a Hegedűs a háztetőn, ami viszont teljesen más világ, mint a Spiró világa.” Számára

a fényváltás dramaturgiája szintén nem működik jól, nem arra alkalmazzák az alkotók, amire szolgál: másik napszak, idő múlása, bizonyos állapotokon túl levés stb, így a nézőt félreviszi, azaz elveszti a figyelmét egy időre.

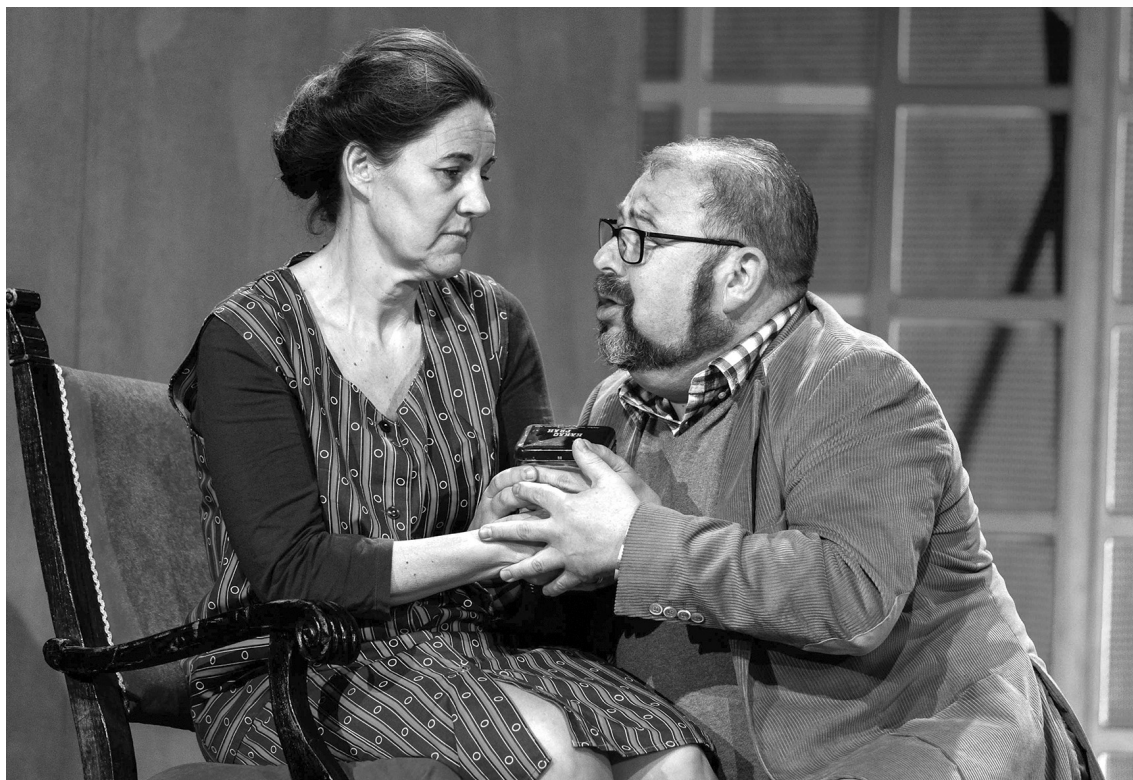
„Vadabbnál vadabb sztorik jönnek, hogy mit csinálnak majd a pénzzel, vaduljanak el tényleg a karakterek, emeljétek mindig eggyel a tétet, párbajozzatok ezzel! Hogyha a következő nagy ötlet kissebb marad az előzőnél, akkor koppan a jelenet, magyarul elvesztettetek engem, mint nézőt. Ez humorforrás is egyben, ne felejtjük el! Közben meg az is nagyon érdekelt volna, hogy mi az a kapocs, ami miatt működnek ők párként tizenkilenc éve?” Majd felfeltette, hogy talán jobban meg lehetett volna húzni a szöveget, továbbá megsegítené őket ha döntést hoznának, hogy bizonyos részek, miről szólnak számukra, vagy karaktereik számára: sznobizmusról, örökölt sorsról, esetleg beteljesületlen vágyakról? „Kicsit mindenről is szólt, nekem hiányzott egy vezérmotívum, amelyen a néző tud veletek menni. Amikor ez a szál megvan, akkor minden mást is bele tudok pakolni. Kulcsra van szükségem, hogy nevesek rajtatok, vagy sajnáljalak, esetleg szánjalak benneteket. Valamint az is hiányzik, hogy mi a konklúzió? Lehet egy nagyon groteszk, abszurd is, például, ha valaki megnyeri a lottót, akkor azt megölik a gyerekei! Ha ezt megcsi-

náljátok, akkor én gurgulázni fogok a nevetéstől, ha addig el tudod vinni (Rontó Márta) a fokozást. Ez lehetne a koronája!”

Regina visszaveszi egy gondolat erejéig a szót. „Általában mindig azt igénylem, hogy valami kevesebb legyen! A kevesebb, az mindig több. A mozgás túl sok az előadásban, én jobban elnézem a jeleneteket passzívabb körítéssel. Ketten vagytok összesen benne, nem kell olyan sokszor helyzetet változtatni! Elnéztem volna például, hogy a nő ül az ő székén, a férfi meg a saját helyén. Ez nálunk is így van, mindenkinek megvan az állandó helye!” Majd kiemelte a jól működő részeket, amelyeknek az a kulcsa, hogy a karakter több rétegét megtudta mutatni, valamint a színpadi testtartás jelentőségét is aláhúzta.

Kinga Lajostól érdeklődik, miért erre a darabra esett a választása? „Kezembe került egyszer, elolvastam, és rögtön magával ragdott a mondanivalója és a nyelvezete is! Sőt láttam színházban is! Régóta terveztük már, hogy megcsináljuk, de valahogy eddig nem jött össze, de most végre eljött az ideje! Szeretjük is játszani, mondjuk nagy előny, hogy régóta játszottunk együtt, nagyjából, mint a darabbeli házaspár, tizenkilenc éve” – válaszolta kedélyesen, megnevettetve a nézőket, majd kötetlen beszélgetésbe fordulva ért véget az este.

Nagy Karina

Holnap a Találkozó színpadán

Nincs megállás!

Már tegnap felszívtuk magunkat, és ennek a hatása még ma is tart: a tüdő csúrig töltve, mell kihúzva, lépés indul! Pontosabban ne lépkedjünk sehova, főleg ne innen el, mert holnap ismét egy kiváló társulat méretteti meg magát. Szenttamás már melegít, mi meg mint mindig, úgy most is: az ülőgumóinkat tartsuk edzésben!

Április 6., vasárnap, 19:00

Vajdasági Népek és Nemzetiségek Hagyományápoló Klubja, Szenttamás

Liliomfi Színjátszó Csoport

Tóth Dániel: *Dél-pannóniai mozaik* (Üdvözlét Szenttamásról!) (55')

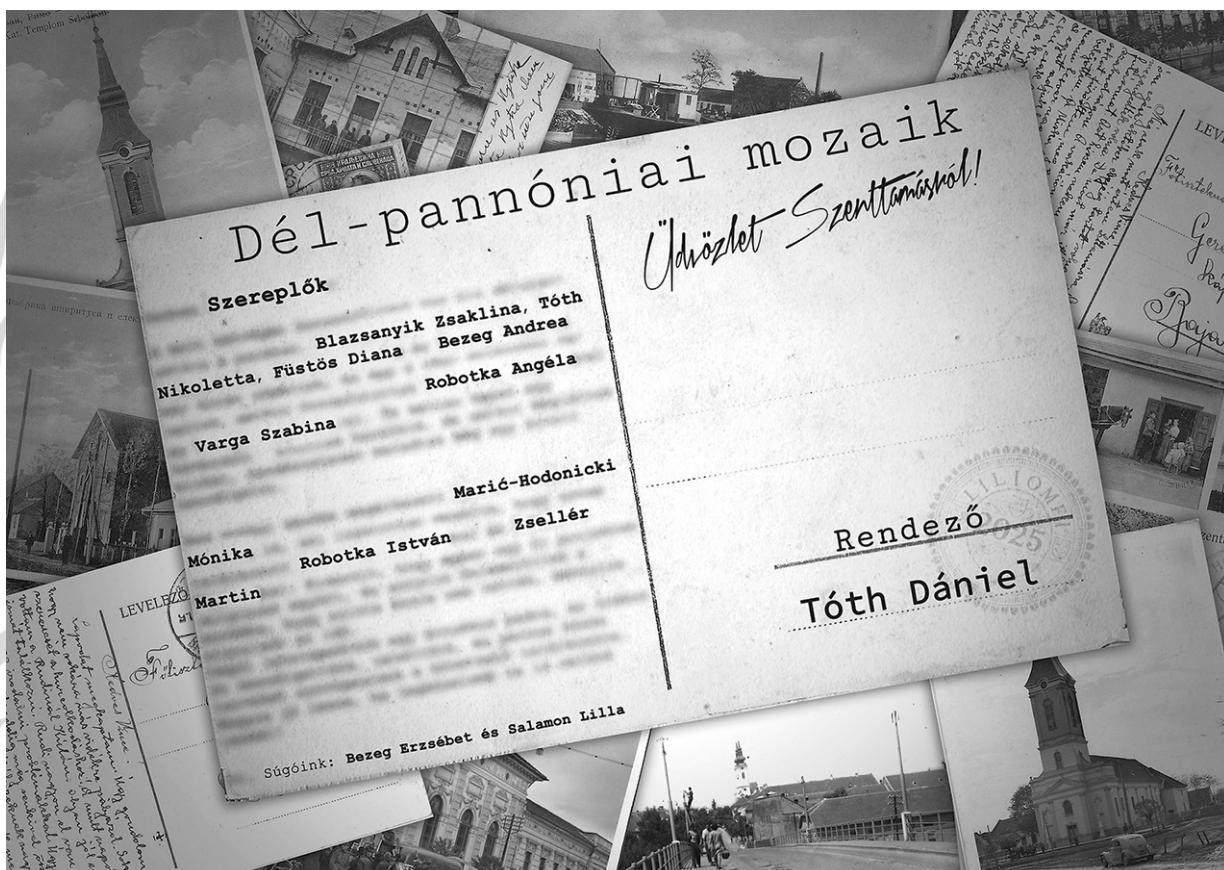
Társadalmi dráma

Rendező: Tóth Dániel

Az előadásról: A Dél-pannóniai mozaik, avagy üdvözlét Szenttamásról egy pillanatkép a vajdasági magyar valóságról, mindennapi életünkről Szenttamás szemszögéből látván. Mindezt mozaikszerűen, egy összefüggéset történetívet nem alkotó, de globális és jelenetenkénti tanulsággal szolgáló előadás keretein belül. Egy hol szórakoztató, hol drámai hangvételű előadást láthat a közönség, mely

a mélyebb, elgondolkodtató tartalmán felül is élvezetet nyújthat az egyszerűen csak kapcsolódni kívánó nézőknek is. A társadalomkritika, amelyet megfogalmaz anonim és apolitikus, tehát a megjelenő szereplők nem köthetőek valós személyekhez. Inkább több hasonló karakter közös vonásait egyesítve épít karikatúrát annak érdekében, hogy globális kritikát fogalmazzon meg. Mindennapjaink drámáit figyelmen kívül hagyva azokkal a témákkal foglalkozik, amelyek azt az esszenciát próbálják reprodukálni, amit az utcán járva, kocsmába tévedve lát vagy hall az ember, ha véletlenül Vajdaságba keveredik. A színház nagyszerű médium arra, hogy tükröt mutasson, hát nézzünk most jól bele.

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Dr. Káich Katalin professor emerita

Dr. Káich Katalin művelődéstörténész, nyugalmazott egyetemi tanár tavaly 81 éves korában hunyt el. Nemcsak a hivatásos, de az amatőr színházak munkásságát is töretlen figyelemmel követte. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója szorosan összefonódik a nevével. Az Emlékezünk rovatban a Tanárnő és a Találkozó sokéves múltjáról tanúskodó szövegeket válogattunk.

10 KILÁTÓ

Magyar Szó

Elveszettnek hitt értékeink

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 2. Találkozójáról

Most, hogy a március 31-e és április 7-e között lezajlott Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 2. Találkozója kapcsán egy összegező frással szeretnék hozzájárulni a mozgalom értékeinek felmutatásához, óhatatlanul is tollunkra kívánczik egy régen olvasott megállapítás, mely nagyon is ráillik a hitben, lelkesedésben és szeretetben fogant kisoroszi rendezvénysorozatra: a kincs, melyet mindig másutt keresünk, itt van jelentéktelennek tűnő házuk táján. Ezúttal számos előremutató, értéket teremtő és értéket átmentő, megőrző jelenség tanúi lehettünk, mely az amatőr színjátszásunk jövőjébe vetett hittel ajándékozott meg bennünket. Örömeinkre szolgált a látott nyolc produkció, mely műfajbeli változatosságával az életképességet bizonyította, hiszen a modern színházi törekvések éppúgy jelen voltak ezen a találkozón, mint a hagyományos színházi kifejezésrendszereken alapuló produkciók. A néphagyományok ihlette és az életrajzt tablószerűen feldolgozó színjáték mellett jól megfér a klasszikus értelemben vett vígjáték, zenés vígjáték, s nem utolsósorban a tragédia mint műfaj, mintegy tükrözve a résztvevők közegeinek színházi elvárásait, ízlését. S mint minden összetévesztéses hagyományokkal rendelkező színházi mozgalom, a házi színházi szerző is bebocsátást kért ezen a találkozón, Kőművesné Nyári Márta és Lukács Márta személyében.

Beigazolódtott az a mély meggyőződés, miszerint a körülményeket csak tudomásul kell venni, mert érdemben a kis közösségek nem mindig képesek azokon változtatni, de az általuk diktált játékszabályokat nem kell elfogadni: önmagunkban kell megtalálni azokat a hiten alapuló belső értékeket és erőforrásokat, melyek a kedvezőtlen körülmények ellenére is, életteli, életigenlő tartalmakat tudnak adni művelődési életünknek. Úgy tűnik, amatőr színjátszóinknak ez sikerült.

A szó legnemesebb értelmében vett amatőr előadásokat láthattunk Kisoroszában, ebben az északkelet-bánati helységben, amely kettős ünnep színhelye is volt egyben: a falu lakossága letelepedésének 200. évfordulója fémjelzte a találkozót, ami viszont hitet tett a jövő mellett. Csak rajtunk múlik, hogy a kiteljesedést valóra is váltjuk.

E kisközösség szívvel-lélekkel serénykedett azért, hogy a rendezvénynek méltó keretet biztosítson. Minden produkciót táblás ház előtt játszottak az amatőrök, megteremtve a kölcsönös kommunikáció feltételeit színház és nézők között. Hogy ez mit jelent, nézőhiányban szenvedő hivatásos színházaink fogalmazhatnák meg csak érdemben.

Hogy múlt, jelen és jövő a műfaji sokszínűség összefüggésein túl még milyen mértékben volt jelen ezen a találkozón, erre szeretnék az elkövetkezőkben kitérni. A fellépő együttesek tagjai között a gyermek és ifjú színjátszók éppúgy jelentős szerepet kaptak, mint a középső- és idősebb generáció képviselői. Öröm volt nézni a 7-8 évesek és a 60-65 évesek szimbiózisát a színpadon. Tudjuk, a két világháború között a jugoszláv királyság nem tette lehetővé hivatásos magyar színház megnyitását Vajdaságban, éppen ezért minden magyar ajkú közösség amatőr társulatot tartott fenn, színházi kultúrájának megőrzése, ápolása céljából. Annak ellenére, hogy ma, 1997-ben két hivatásos magyar társulatunk is van, különösen

a szörványtelepüléseken nagyon ritka vendég a magyar színházi előadás. Így ezt az úrt az amatőröknek kell részben betölteniük, s ez óriási felelősséggel jár. A találkozó meggyőzött bennünket arról, hogy e felelősségtudat nagymértékben sajátja amatőrjeinknek. Ezt talán a kikindai Lepár Ferenc amatőr rendező fogalmazta meg a legkézzelfoghatóbban a kerekasztal-beszélgetésen, tanúságot téve az igényesség követelménye mellett, amikor is arra a kérdésre, hogy miért esett a választás éppen Lorcára és a Bernarda Alba házára, egyszerűen kijelentette: csak komoly színházi szövegekkel érdemes foglalkozni. Az elszellemtelenedett, tömény primitívizmust tartalmazó esztrádkultúra elburjánzásának eme minden nemeset és fennköltet nélkülöző korszakában, az igényességre való törekvés az egyedül járható út, amely a tartalmasabb jövő felé vezethet bennünket.

Az elmúlt időkben az amatőr előadások gyengéje nemcsak a kiforratlan színházi mozgás és a sok kifogásolni valóra okot adó színházi beszéd volt, de kevés gondot fordított a legtöbb együttes a színpadképre és a kellékekre – egyik nagy kivételként a kanizsai Koncz István rendezte előadásokat kell megemlítenünk – s a jól megválasztott zenei betéteknek is híján voltak legtöbbször a látottak. Erre a régebbi gyakorlatra is rácsófoltak a Kisoroszában vendégszereplő együttesek. A legsalagmentesebb és ugyanakkor a legfunkcionálisabb, egyszerűségében is a legizgalmasabb színpadképe a Bernarda Alba házának volt, a kellékek megválogatásának tekintetében a legnagyobb, pozitív értelemben vett meglepetést számomra a kupusztinaiak okozták. S ha már erről az észak-bácskai faluról esett szó, szeretném azt is elmondani, hogy olyan profi szinten működő zenekarral rendelkezik ez a társulat, hogy bármely hivatásos színház megirigyelhetné azt. A tőlük látott előadás, valamint a kisoroszi produkciója szolgálhat mintaként arra vonatkozóan is, hogy hogyan lehet megfogalmazni, vagy ha úgy tetszik, átértelmezni az egy-egy előadásra kiválasztott színházi szöveget olyképpen, hogy az a helybeli kifejezésrendszerre épüljön, megtartva ily módon a spontaneitásból gyökerező báját és kellemet, mely nélkül igazi amatőr előadás nem születethet meg.

Hogy miképpen lehet túllépni a hagyományosságot csak konzervatívizmussal megfogalmazó és ápoló, kifejezésre juttató színházi produkciókon, a legpéldamutatóbban a temeriniek mutatták meg számunkra. Véleményünk szerint erre az útra kell térniük a zomboriaknak is, lévén, hogy egy jól összejárt, fiatal tehetségekben bővelkedő együttest ismerhettünk meg bemutatkozásuk során.

A találkozó nyolc produkciójának mindegyike a művelődés számos területének letéteményeseként is értékelhető. A Szent Gellért életét feldolgozó becskeréki produkció, a kisorosziak múltját és jelenét felmutató panoráma, vagy éppenséggel a Gárdonyi Géza novelláiból készült válogatás, melyet a szabadkai Némedi Imre tolmácsolt, olyan elemeket is tartalmazott, melyeknek jelenléte tartalmában tovább gazdagította a rendezvényt.

Az itt felsorolt pozitívumok tények, melyeket a látottak alapján fogalmaztunk meg. A sokévi tapasztalat azonban óvatosságra int bennünket. Nevezetesen arról van szó, hogy könnyebb valamit elérni, mint megtartani. Kisoroszában, egyértelmű, hogy elértünk egy tisztességes színvonalat az amatőr színjátszás összefüggésében. Az elért szintet megtartani, majd pedig felülmúlni a jövő érdekében felelősségteljes feladat. A pillanatnyi kedvező helyzetnek viszont csak a jövő adhat igazolást. Hogy rombolni milyen könnyű, azt mindennapjaink tanúsítják. Ránk az elkövetkezőkben az a feladat vár, hogy az adott körülményeken felülemelkedve megpróbálkozzunk egy szerteágazó művelődési élet kiépítésével.

KÁICH Katalin

Káich Katalin: *Elveszettnek hitt értékeink* – Magyar Szó, 1997. április 12.

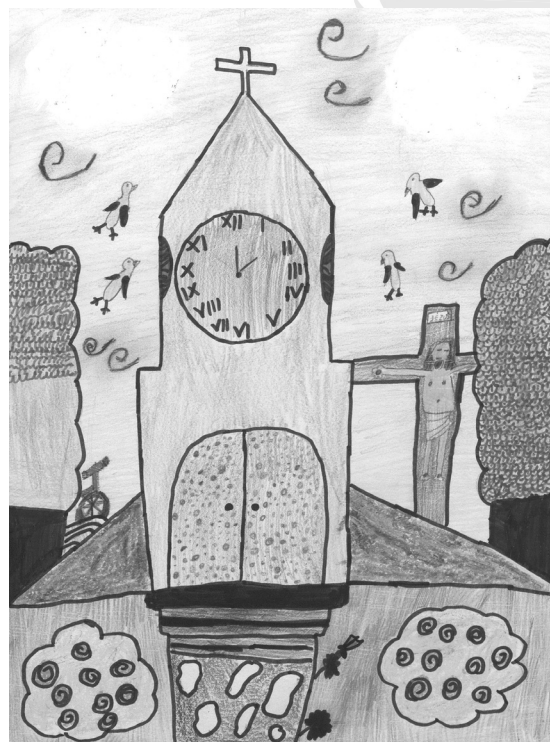
Ezért szeretem Temerint

Szegedről tartottunk haza, az autóban ültem fáradtan, már-már kábult állapotban az edzés után. A kézilabdáért élek-halok, tanulmányaimat az általános iskola után Szegeden szeretném folytatni, pontosabban a szegedi kézilabda-akadémián, kollégiumban. Ha mindez sikerülne, álmom válna valóra, viszont azt is figyelembe kell vennem, hogy hazajönni ritkán tudok majd. Itt kell hagynom szülővárosomat, el kell költöznöm egy számomra teljesen ismeretlen helyre, tele ismeretlen személyekkel. Ekkor eszméltem rá, hogy nekem mennyire fog hiányozni Temerin, az a város, ahol felnőttem, ahol gyerekkoromat jelenleg is töltöm.

Már csak pár percre voltunk az otthonunktól, amikor megpillantottam a Jegricskát, ahogy a nap, mint a vörös bársony öleli át a folyó partját, még frissek az emlékek, amikor apával tavaly itt horgásztunk. Leírhatatlan érzés az, amikor a tavaszi naplementében, a kellemes meleg időben behajítom a horgászbotomat. Igaz, Szegeden ott a Tisza, ami talán százszor szebb, de itt a mellettem lévő horgászpártnér a szomszéd Pali bácsi, aki még azt is tudja rólam, hogy a facsart limonádét cukor nélkül szeretem. Nekem idehozhatják a Niagara-vízesést is, az sem tetszene jobban, mert ez a hely jelen-ti számomra az otthont.

Csütörtökönként és vasárnaponként a piac nyüzsgése mindig ámulatba ejt. Ott zajlik csak igazán a pezsgő élet! Ki merem jelteni, hogy Temerin tavasszal a legszebb, süt a nap, a növények virágoznak, a park zöldellik, s végre nem kell a nagykabát. Érdekes, hogy valamikor az itteni Szécsen-kastély melletti parkot, egyetlen egy kertész takarította. A kastély ma már közép-iskolaként működik. A tanulók szerencsésnek érezhetik magukat, hogy nemesi falak között szívhatják magukba a tudást. Én Illés-napkor szoktam meglátogatni, amikor ott kiállítást rendeznek. Illés-nap, július 20-a, Temerin fogadott ünnepe, amikor a temerini nép leteszi a munkát és hívőként áldást kér Istentől. Ilyenkor felvonulást is tartanak, valamint az új kenyeret szentelik a Szent Rozália-plébániatemplomban. Szeretem a szokásokat, a temerini népviseletet, a helytörténeti múzeumot, a jeles napokon lévő rendezvényeket. Szeretem a temerini természetet, a régi épületeket, amelyek Temerin gazdag múltjára, örökségére utalnak. Legfőképpen ezt a közösséget szeretem, mert ha bármi baj történne, itt mindig lenne egy-két segítő ember. Röviden úgy fogalmaznék: csodálatos itt élni.

Mindenkinek van egy hely a szívében, amely különösen kedves számára – egy város, egy falu

Nagy Lara 3.b | Szent Rozália-templom
Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

vagy egy kis közösség, ahol otthon érzi magát. Számomra ez a hely Temerin. Nemcsak azért, mert itt nőttem fel, hanem azért is, mert ez a város tele van élettel, történelemmel és barátságos emberekkel. Akár a hangulatos utcáin sétálok, akár a helyi rendezvényeken veszek részt, mindig érzem azt a különleges kötődést, ami miatt Temerin számomra a legkedvesebb hely a világon.

Ezért szeretem Temerint, mert itt igazán otthon érzem magam, és tudom, hogy ez a hely visszavár. Ez a város mindig a szívem csücske marad, bármi történjék is.

Majoros Noel 7.a
Kókai Imre Általános Iskola
Temerin

Lengyel Leó 2.c | A régi iskolám
Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Az elmúlt két évben az előzéseknek nagy sikere volt: kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Kövessenek bennünket most is, Topolya és Nagykikinda után Temerin sem maradhat ki a buliból. Ez Önökre is vonatkozik: le ne maradjanak! TikTok helyett ezúttal az Instagramon pillanthatunk be a kulisszák mögé. Lássuk, az idén kinek köszönhetjük az élő adásokat!

Tóth Emőke vagyok. Egyetemista az Újvidéki Egyetem Mezőgazdasági Karán, de széles körű érdeklődésem miatt sokszor más utakra is tévedek. Így például a Temerini Újság egyik fiatal munkatársa lehetek: az újság online oldalai az én felelősségem jelenleg, illetve hétről hétre írásokkal is gazdagítom a hetilapot. Ahogy a média családomban örökölt tevékenység, így a színház szeretete is. Még kislányként ismerkedtem meg az előadások csodáival, azóta pedig rendszeres látogatója vagyok a településünkhöz közel megtartott színdaraboknak. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója pedig nem idegen számomra, ugyanis diákzsűriként végignézttem már az előadás-sorozatot két évvel ezelőtt is. Mindenkinek bátran ajánlom, aki teheti, támogassa az amatőr színjátszókat jelenlétével, és kövesse a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület online oldalait, hiszen betekintést nyújtunk a színpalak mögé is.

A XXIX. Találkozó szakmai zsűrije

Dr. Góli Kornélia

dramaturg, egyetemi tanár

1981-ben születtem Szabadkán. A Veszprémi Egyetem Tanárképző Karának színháztörténet szakán végeztem el a tanulmányaimat. Posztgraduális tanulmányokat folytattam a Szegedi Tudományegyetem – Juhász Gyula Pedagógusképző Kar – rendezvényszervező szakán, ezt követően pedig a Szegedi Tudományegyetem Irodalomtudományi Doktori Iskolájában. 2006 és 2008 között az Újvidéki Színház *Teátrum* című folyóiratának szerkesztője voltam. Színházi munkáimért 2021-ben Szabadka város képviselő-testülete Dr. Bodrogyári Ferenc-díjjal tüntetett ki. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára vagyok.

Dr. Mezei Kinga

Jászai Mari-díjas rendező, színész, a Zentai Magyar Kamaraszínház művészeti vezetője

1976-ban születtem Zentán. Az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán szereztem diplomát. 1999-től 2004-ig az Újvidéki Színház társulatának a tagja voltam, amelyben színészként és rendezőként tevékenykedtem. Rendezői munkásságomért Magyarországon 2003-ban Jászai Mari-díjat kaptam. 2004-ben a budapesti Bárka Színházhoz szerződtem, majd 2011-ben tértem vissza hazámba. 2015-ig a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház színművészeként tevékenykedtem, ezt követően az Újvidéki Színház művészeti vezetője voltam. 2019-ben doktoráltam az Újvidéki Művészeti Akadémia Doktori Iskolájában. Rendezéseimmel Újvidéken, Szabadkán, Zentán, Belgrádban, Budapesten, Zalaegerszegen, Debrecenben, Kolozsvárott, Marosvásárhelyen, Sepsiszentgyörgyön találkozhatott a közönség.

Szabó Regina

szabadúszó színész

Szabó Regina. Regi. Csókai származású. 2024-ben végeztem az Újvidéki Művészeti Akadémia drámai szakán. Jelenleg szabadúszó vagyok. Legfontosabb szerepeim: Pintér Béla *Szutyok* című előadásból Rózi megformálása, a kikiáltó a *Kazimír és Karolinából* (Tanyaszínház) és az Újvidéki Színházban bemutatott *III. Richárd*-ból Lady Anna karaktere. 2024 márciusában pedig bemutattam a monodráámam, az *Egyasszonyt*.

Plakátok emlékében 1974–1976

SZIRMAI KÁROLY MŰKEDVELŐ SZÍNHÁZTÁRSZÓ EGYESÜLET – TEMERIN

1974. július 21-én, 20 órákor

a színház termében bemutatja

FOGAD 3-tól 5-ig

zenés vígjáték 2 részben

Írt: Szinetár György
Zene: Behár György
Vers: Szentes Iván

Szereplők:

Pármány Károly	Szabó Péter
Katinka, a feleség	Majeros Magda
Zsolt, a fiuk	Szabó Éva
Géza	Zsolt György
Székely János	Moisko Béla
Farkas	Óvári Imre
Jankó	Balog Gábor
Béla, barátja	Óvári Imre
Székely Gábor	Kovács György
Székely	Fekete István
Pálfi Károly	Gábor István
Molnár	Szabó Éva
Béla	Kovács György
Bródy	Talló Rózi
Béla	Nagy István
Gábor	Varga Székely

Rendez-koreográfus: Szabó Péter Zenevezető: Danis János

Jegyelővétel a színházban. Helyárak: dinár

Az eredeti plakát leírása

Amatérsko pozorište—SZIRMAI KÁROLY—műkedvelő színjátszó egyesület TEMERIN

1975. szeptember 7-én 20 órákor

A színháztermében

BEMUTATJA

Balázs László

PALICSI NYÁR

3 felvonásos zenés vígjáték

Rendezte és a táncokat betanította

Szabó Péter

Szereplők:

Gergely Gyula	Óvári Imre	Táncolnók:
Tóth	Majeros Magda	Kis Béla
Pál	Szabó Éva	Szabó Péter
Majeros	Szabó Péter	Varga István
Pál	Varga István	Majeros Magda
Katinka	Fekete István	Gábor István
Majeros	Pálfi Károly	Pálfi Károly
Gábor	Pálfi Károly	Pálfi Károly
Pál	Pálfi Károly	Pálfi Károly
Majeros	Pálfi Károly	Pálfi Károly
Gábor	Pálfi Károly	Pálfi Károly
Pál	Pálfi Károly	Pálfi Károly

Rendezte: Kelemen Borbála Zenevezető: Nagy Imre

Jegyelővétel a Helyárak: dinár

Az eredeti plakát leírása

(Nem eredeti dokumentum!)

A SZIRMAI KÁROLY MŰKEDVELŐ SZÍNHÁZTÁRSZÓ EGYESÜLET

GYERMEKSZÍNHÁZTÁRSZÓ CSOPORTJA

1975. május 3-án, szombaton délután 10 órákor és délután 6 órákor

BEMUTATJA

Juhász Gyula

Az égig érő fa

című 3 felvonásos zenés mesejáték

zenéjét népi gyűjtés felhasználásával Szabó Emil szerzte

Szereplők:

Varga Edit	Morvai Judit	Talló Mihály
Varga Attila	ifj. Óvári Imre	Celler Cecília
Kaslik Gabriella	Girle Árpád	Komenda László
Székely Róbert	Petrík István	Horváth Csaba
Varga S. Magdolna	Simonyi Imre	Uracz Zsuzsanna
Uracz Magdolna	Nagy Magdolna	Celler Katalin
Székely Magdolna	Orosz Ildikó	Majeros Valéria
Hagyai Magdolna	Dudás Zsuzsanna	Szabó Magdolna
Géza Zsuzsanna	Szántó István	Kiss Aranka
Bujdosó Edit	Sörös Noémi	Gyurácz Hajnalka
Giricz Olívia	Moisko Melinda	Morvai László
	Zsinyi Csaba	Faragó Csaba

Zenevezető: Varga Károly

Rendező: Szabó Péter

(Nem eredeti dokumentum!)

A TEMERINI SZIRMAI KÁROLY MŰKEDVELŐ SZÍNHÁZTÁRSZÓ EGYESÜLET

1975. november 30-án, vasárnap

BEMUTATJA

Tabi László

Spanyolul tudni kell

című komédiát

Szereplők:

Szabó Péter	Fekete György
Faragó János	Talló Rózi
Varga Magd	Szabó Károly
Moisko Béla	Horváth László
Palicskó András	

Diszettevezető: Óvári Imre

Szabó: Kelemen Borbála

Muzikáns rendező: Talló János

Rendező: Szabó Péter

AMATERSKO POZORIŠTE — SZIRMAI KÁROLY MŰKEDVELŐ SZÍNHÁZTÁRSZÓ EGYESÜLET TEMERIN

1976. este 8 órákor

a színháztermében

bemutatja

Tabi László

ENYHÍTŐ KÖRÜLMÉNY

című vígjátékát három felvonásban

Rendezte: Szabó Péter

Személyek

Tibor, fiúk	Horváth László
Klára, színpadon	Majeros Magdolna
Székely Géza, Klára leánya	Szabó Péter
Temes néni	Gábor István
Panni	Petrík István
Férfi, hotelportás	Óvári Imre
Deme áldozat	Zsolt György
Sipos István	Sörös István
Dr. Rózi, orvos	Faragó János
Kormos Lajos, ügyvéd	Talló Zoltán

Technikai rendező: Sörös Sándor

Jegyelővétel a színházban.

Helyárak: dinár.

Kiad. post. 3. MAF. 3. B. 101

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIX. Találkozójának színlapja • Kiadja a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Gergő Ena munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Berkó Csuárdi Tamara és Hernyák Zsóka • Munkatársak: Berkó Csuárdi Tamara, Hernyák Zsóka, Szeles Anita, Döme Szabolcs, Sütös Áron, Kormányos Katona Gyöngyi, Csanádi József, Tóth Dianna, Lévay Dávid, Nagy Karina, Szerda Zsófia, Erdélyi Lenke, Kocsis Tímea, Ádám Csilla, Móricz Éva, Tóth Dianna • Korrektor: Bartuc Éva • A rendezvény megőrzéséért felel: Dukai Dávid • 2025. április, Temerin